

SANGHÆFTE

VED

ALSANGSAFTENEN I NÆSTVED

1.

Altid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kende,
selv om du til Maalet naar
først ved Verdens Ende.

Aldrig ræd for Mørkets Magt!
Stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
skal du aldrig gyse.

Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om saa det gælder!
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Chr. Richardt.

2.

Danmark, i tusind Aar,
længer end Saga naar
vor Stammes Arv,
hærged og frugtbargjort,
Hjemstavn og Verdens Port —
lær os at raade stort
saa rig en Arv.

Danmark, imod dig slaar
atter en stormfuld Vaar
med Liv og Død,
Strid eller Arbejdsdag;
her kræves haarde Tag.
Løft os, vort gamle Flag,
i Liv og Død.

Danmark, i tusind Aar
Søhavn og Bondegaard
og fri Mænds Arv.
Brug du os, hvor du kan,
tag du os, Mand for Mand!
Staa skal vort Fædreland
som fri Mænds Arv.

Valdemar Rørdam.

3.

Dejlig er Jorden,
prægtig er Guds Himmel,
skøn er Sjælens Pilgrimsgang!
Gennem de favre
Riger paa Jorden
gaar vi til Paradis med Sang.

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
i Sjælens glade Pilgrimssang.

Englene sang den
først for Markens Hyrder,
skønt fra Sjæl til Sjæl det lod:
Fred over Jorden!
Menneske, fryd dig,
os er en evig Frelser fød!

B. S. Ingemann.

4.

Den danske Sang er en ung, blond
Pige,
der gaar og nynner i Danmarks Hus,
hun er et Barn af det havblaa Rige,
hvor Bøge lytter til Bølgers Brus.
Den danske Sang, naar den dybest
klinger,
har Klang af Kløkke af Sverd og
Skjold.

Imod os bruser paa brede Vinger
en Sagatone fra Hedenold.

Al Sjællands Ynde og Jyllands Vælde,
de tvende Klange af blidt og haardt,
skal Sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og Tider skifter, og Sæder mildnes,
men Kunst og Kamp kræver stadig
Staal:

det Alterbaal, hvor vor Sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemaal.

Saa syng da, Danmark, lad Hjertet
tale,

thi Hjertesproget er Vers og Sang,
og lære kan vi af Nattergale,
af Lærken over den grønne Vang.
Og Blæsten suser sin vilde Vise,
og Stranden drøner sit Højtidskvad.
Fra Hedens Lyng som fra Stadens
Flise
skal Sangen løfte sig, ung og glad.

Kai Hoffmann.

5.

Der er et Land, dets Sted er højt mod
Norden,
og Polens Bjerge svømme nær dets
Havn,
saa skønt som det er ingen Plet paa
Jorden,
og Danmark nævner man dets fagre
Navn!

I sølvblaa Vesterhav en dejlig Have
med Bøgehegn, hvor Nattergale bo!
Og hver en Del gav Himmelen sin
Gave,
paa hver en Plet Velsignelserne gro!

Fra Ejdrens Strøm til Skagens hvide
Banker
den jyske Halvø krummer sig mod
Nord.

Et herligt Land, dets Folk sig Vel-
stand sanker;
paa fremmed Strand det henter Guld
om Bord.

Den muntre Stridshingst over Engen
vanker,
og Stimer myldrer i den dybe Fjord;
til Stavn og Ror har Skoven Egeplan-
ker,
dets Sønner Kraft og Snildhed deres
Ord.

Mod Øst for denne tvende Have stride
mod Sjølunds Bred og Odins gamle Ø;
nær Lolland Falster staa i Klæder
hvide,

med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø,
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
thi Agren her sig bølgel som en Sø;
om favre Blomstereng staa Lunde
blide,
her er det smukt at leve, tungt at dø.

C. J. Boye.

6.

Der er et yndigt Land,
det staa med brede Bøge
nær saltens Østerstrand;
det bugter sig i Bakke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums Tid
de harniskklædte Kæmper,
udhvilede fra Strid;
saa drog de frem til Fjenders Mén,
nu hvile deres Bene
bag Højens Bautasten.

Det Land endnu er skønt,
thi blaa sig Søen bælder,
og Løvet staa saa grønt;
og ædle Kvinder, skønne Møer
og Mænd og raske Svende
bebo de Danskes Øer.

Vort Sprog er stærkt og blødt,
vor Tro er ren og lutret,
og Modet er ej dødt.
Vort gamle Danmark skal bestaa,
saa længe Bøgen spejler
sin Top i Bølgen blaa.

Adam Oehlenschläger.

7.

Der er ingenting, der maner,
som et Flag, der gaar til Top,
mens det drager vore Hjerter
og vort Sind mod Himlen op, —
og det vajer under Saling,
som en flammende Befaling,
aa, men ogsaa som en Hvisken
om det største, som vi ved:
Ikke din og ikke min,
men hele Folkets Evighed!

Det har vajet for de Slægter,
hvorved vi og vort blev til,
over Fredens milde Toner,
over Kampens vilde Spil.
Det var forrest, naar de sejred,
det var med dem, naar de fejred —
langt fra Hjemmet — Hjemmets Fester,
det var Raabet, naar de stred,
og det sidste Suk i Bølgen,
naar det stolte Skib gik ned.

Derfor blotter vi vort Hoved,
hver Gang Flaget gaar til Top,
mens det drager vore Hjerter
og vort Sind mod Himlen op.
Det er vore Drømmes Tolk,
det er baade Land og Folk. —
Lad dit hvide Kors forkynde
for hver fremmed Havn og Red,
— omend hele Verden strides —:
jeg er Danmark, jeg er Fred!

Axel Juel.

8.

Det haver saa nyligen regnet,
det har stormet og pisket i vor Lund;
Frø af Ugræs er føjet over Hegnet —
Aag paa Nakke og Laas for vor Mund.
Aaæts Løb har sin Lov,
det blev lyst i vor Skov —
ak, hvor kort, indtil alt er Stormens
Rov.

Det har regnet — men Regnen gav
Grøde,
det har stormet — men Stormen gjorde
stærk.
Som de tro'de, at Skoven alt var øde,
saa de Vaarkraftens spirende Værk.
For de gamle, som faldt,
er der ny overalt,
de vil møde, hver Gang der bliver kaldt.

Og de tro'de, at Hjertebaand kan briste,
og de tro'de, at glemmes kan vor Ret!
De skal vide, de aldrig ser de sidste,
de skal vide, at ingen bliver træt.
Thi som Aarene randt,
saas det: Baandene bandt,
Kræfter fødtes for Kræfterne, som
svandt.

De kan spærre med Farver og med
Pæle,
de kan lokke med Løfter og med Løn,
fælles Sprog giver vore Tanker Mæle,
fælles Vilje gør Kampdagen skøn.
Nye Stridsmænd skal der,
nye Stridsmænd skal her
slutte Kreds om den Fane, vi har kær.

Ja — det haver saa nyligen regnet,
og de Træer de drypper endnu;
mangen Eg er for Uvejret segnet,
men endda er vi frejdige i Hu;
viger ej ud af Spor,
for vi kender det Ord:
Det har slet ingen Hast for den, som
tror.

Johan Ottosen.

9.

Du danske Mand, af al din Magt
syng ud om vor gamle Mor!
En Krans af Hav og Fjord blev lagt
om Huset, hvor hun bor.
Mod grønne, side Strande
gaar stærke, stride Vande,
og over Kornets Guldglans
staar Vikingestenen Vagt.

Syng ud, og Sorg fra Fortids Nat
blir Smil paa hver Glædesdag,
vor Himmel skifter Farve brat,
men aldrig Folkets Flag.
Som Danmarks blide Kvinder
har røde-hvide Kinder,
saa lyser Livets Friskhed
fra Frihedens dyre Skat.

Vort gamle Land, af al vor Magt
vi øger din Rigdoms Ring,
gaar fremad sejt og uforsagt,
om ej i store Spring.
Og furer Ploven Landet,
saa skurer Kølen Vandet;
støt staar den danske Sømand
paa Havet sin Vikingvagt.

Holger Drachmann.

10.

Hvor smiler fager den danske Kyst
og breder Favnen, naar solklar Bølge
og Sommerskyer og Skib med Lyst
staar Sundet ind i hinandens Følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands Port
mod hvide Skuder.
Hvor lyst! Hvor stort!

Mod Søen stunded vor Sjæl tilforn.
Men Bølgen brød med en Røst derude
som Vindens Rislen i Danmarks Korn,
da vendte mangan paa ny sin Skude.
Den grønne Ager
paa Sjællands Bryst!
Hvor smiler fager
den danske Kyst!

Den danske Mark i en Bølgen gaar
som Aandedræt af en venlig Kvinde.
Sødt gynger Byggen sit Silkehaar,
og Rugen aander med Sol i Sinde,
og Vinden iler
til Hvedens Bryst.
Hvor fager smiler
den danske Kyst!

Der driver Høduft med krydret Vind.
Igenem Engen en Aa sig slynger.
Og Lærken ringer Skærsommer ind,
mens vilde Blomster ved Grøften
gynger.

Gravhøje kroner
det grønne Land.
Hvor skønt fortøner
sig Sø og Strand!

Alvorlig taler ved Alfarvej
med Grønsvær tækket de gamles
Grave:
Henfarne Slægter — forglem dem ej!
I Arv de gav dig en ædel Gave.
Henfarne Slægter
i Landets Marv
sig ej fornægter.
Bevar din Arv!

Hvad Haanden former, er Aandens
Spor.
Med Flint har Oldbonden tømret, kri-
get.
Hver Spaan, du finder i Danmarks
Jord,
er Sjæl af dem, der har bygget Riget.
Vil selv du fatte
dit Væsens Rod,
skøn paa de Skatte,
de efterlod!

Men du, der søgte mod fremmed
Strand,
de gamle lig, som mod Søen stunded,
hver Gang du genser det gamle Land,
skal sande, her blev dit Hjerte bundet.
Thi dybe Minder
og gammel Agt
og milde Kvinder —
hvor har de Magt!

Johannes V. Jensen.

11.

Høje Nord, Friheds Hjem!
Ej for Mørket til at true,
men for Solen til at lue
og for Liv til at gro frem.
Lad det bryde, lad det gære!
Stem ej Strømmen, taal dens Brag!
Den vil bære
Grøde til en Sommerdag.

Høje Nord, Sangens Bo!
Ikke den, der dvalebinder,
den, der tænder Glød paa Kinder,
først gør fri og saa gør fro.
Kald dit Kor fra Skovens Sale!
Lær i Sky det Vinger slaa!
Lær det dale
dybest ned i Bondevraa!

Høje Nord, Haabets Borg!
hvor det op i Mulmet vælder,
hvor utrættelig det melder
Vaarfryd efter Vintersorg.
Nyn det ind i Drenges kække,
saa de ler ad Jætters Larm!
Lad det lægge
Lys i Tanken, Staal i Arm!

Høje Nord, Kæmpehal!
Det er Tid, at Kraften kendes,
det er Tid, at Sener spændes,
Tid til Stigen eller Fald.
Kald paa Heltene, der blunde!
Saml i ét de skilte Raad!
Og i Munde
læg os Ordet, som er Daad!

C. Hostrup.

12.

I Danmark er jeg født, der har jeg
hjemme,
der har jeg Rod, derfra min Verden
gaar.
Du danske Sprog! Du er min Moders
Stemme,
saa sødt velsignet du mit Hjerte naar.
Du danske, friske Strand,
hvor Oldtids Kæmpegrave
staar mellem Æblegaard og Humle-
have,
dig elsker jeg, Danmark, mit Fædre-
land!

Hvor reder Sommeren vel Blomster-
sengen
mer rigt end her ned til den aabne
Strand?
Hvor staar Fuldmaanen over Kløver-
engen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland?
Du danske, friske Strand,
hvor Danebrogten vajer; —
Gud gav os den, — Gud, giv den bedste
Sejer!
Dig elsker jeg, Danmark, mit Fædre-
land!

Engang du Herre var i hele Norden,
bød over England, nu du kaldes svag.
Et lille Land, og dog saa vidt om
Jorden
end høres Danskens Sang og Mejsel-
slag.

Du danske, friske Strand, —
Plovjernet Guldhorn finder. —
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig
Minder!

Dig elsker jeg, Danmark, mit Fædre-
land!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg
har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden
gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde
Stemme

og som en sød Musik mit Hjerte naar,
du danske, friske Strand
med vilde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjertes Hjem her-
nede,
dig elsker jeg, Danmark, mit Fædre-
land!

H. C. Andersen.

13.

Jeg elsker de grønne Lunde
med Tonernes vuggende Fald,
jeg elsker de blanke Sunde
med Sejlernes Tusindtal.

Jeg elsker hver Dal, hver Banke
med Kornets bølgende Flugt,
hvor flittige Hænder sanke
af Arbejdets gyldne Frugt.

Jeg elsker de brede Sletter
i Sollysets Sommerpragt,
i Vinterens Stjernensætter
bag Snetæppens Juledragt.

Mig fryder din Ros, din Ære,
mig knuger din Sorg, dit Savn.
Hver Glans, hver Plæt vil jeg bære,
som falder paa Danmarks Navn.

Thi du er mig Fader og Moder
— saa synges fra Strand til Strand —
langt mer end Søster og Broder;
thi du er mit Fædreland.

Forstummed hver Røst i Skoven,
og falmend hver gylden Frugt,
faldt Nat over Mark og Voven,
jeg fandt det dog lige smukt.

Om alle de Drømme bristed,
du har fra din Ungdom drømt,
om Trængsel og Nød du fristed,
jeg elsker dig dobbelt ømt.

Men end er der Sang i Skoven,
højt bølgende det røde Flag;
end er der en Gud foroven,
som raader for Danmarks Sag.

Johs. Helms.

14.

Kongernes Konge! ene du kan
skærme vort elskede Fædreland!
Herre, du ene
kan Sejren os forlene,
værn om vort herlige og ældgamle Dan!

Kærlige Fader, lyt til vor Røst!
Freden og Friheden smykke vor Kyst!
Rigdomme følge
med Snekken over Bølge,
Marken velsigne du med rigeste Høst!

Herrernes Herre, mægtig og stor!
Naadig du høre vort bedende Kor!
Herre, du ene
kan Sejren os forlene,
værn om vort herlige og ældgamle
Nord!

Adolph Recke.

15.

Langt højere Bjerge saa vide paa Jord
man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
men gerne med Slette og Grønhøj i
Nord

vi Danemænd tager til Takke;
vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
ved Jorden at blive, det tjener os bedst.

Langt kønnere Egne, vil gerne vi tro,
kan fremmede udenlands finde;
men Dansken har hjemme, hvor Bø-
gene gro
ved Strand med den fagre Kærminde,
og dejligst vi finder, ved Vugge og
Grav,
den blomstrende Mark i det bølgende
Hav.

Langt større Bedrifter for Ære og Sold
maaske saa man Udlænding øve;
omsonst dog ej Danemænd førte i
Skjold,
med Hjerterne, Løve ved Løve;
lad Ørne kun rive om Jorderigs Bold,
vi bytter ej Banner, vi skifter ej Skjold!

Langt klogere Folk er der sagtens om
Land
end her mellem Bælter og Sunde;
til Husbehov vi dog har Vid og For-
stand,

vi vil os til Guder ej grunde;
og brænder kun Hjertet for Sandhed
og Ret,
skal Tiden nok vise: vi tænkte ej slet.

Langt højere, ædlere, finere Sprog
skal findes paa fremmedes Tunge;
om Højhed og Dejlighed Danemænd
dog
med Sandhed kan tale og sjunge;
og træffer vort Modersmaal ej paa et
Haar,
det smelter dog mere, end fremmedes
slaar.

Langt mere af Malmen saa hvid og
saa rød
fik andre i Bjerg og i Bytte;
hos Dansken dog findes det daglige
Brød
ej mindre i Fattigmands Hytte;
og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget og færre for
lidt.

N. F. S. Grundtvig.

16.

Marken er mejet, og Høet er høstet,
Kornet er i Laderne, og Høet staar i
Hæs.

Frugten er plukket, og Træet er rystet,
og nu gaar det hjemad med det aller-
sidste Læs.

Rev vi Marken let,
det er gammel Ret,
Fuglen og den fattige skal ogsaa være
mæt.

Loen vi pynter med Blomster og Blade,
vi har Georginer og Bonderoser nok.
Børnene danser allerede saa glade,
alle vore Piger staar ventende i Flok.
Bind saa Korn i Krans,
Hurra, her til Lands
slutter Høsten altid med et Gilde og
en Dans.

Adolph Recke ved Mads Hansen.

17.

Moders Navn er en himmelsk Lyd,
saa vide som Bølgen blaaner;
Moders Røst er den spædes Fryd
og glæder, naar Issen graaner.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
sødt i Liv og sødt i Død,
sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Kraftens Ord,
som lever i Folkemunde;
som det elskes i Syd og Nord,
saa sjunges det sødt i Lunde.

Modersmaal er det Rosenbaand,
som store og smaa omslynger,
i det lever kun Fædres Aand,
og deri kun Hjertet gynger.

Modersmaal er vort Hjertesprog,
kun løs er al fremmed Tale,
det alene i Mund og Bog
kan vække et Folk af Dvale.

Modersmaalet ved Øresund
og trindt i de grønne Lunde
dejligt klinger i allen Stund,
men dejligst i Pigemunde.

Sødt i Lyst og sødt i Nød,
sødt i Liv og sødt i Død,
sødt i Eftermælet!

N. F. S. Grundtvig.

18.

Som en rejselysten Flaade
ankret op ved Jyllands Bro
under Vejrs og Vindes Naade
ligger Landet dybt i Ro.
Haardt gaar Hav mod Bro og Stavn,
møder Danmarks stille Navn.
Hør, hvor blidt det klinger!
Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit Navn som sød Musik
blødt paa hvide Vinger.

Havombruset yngler Landet.
Tusind Øer gik af Havn,
lod sig bære bort af Vandet
for at bære Danmarks Navn.
Muntert frem til Livets Dyst
gennem Mulm og straaalelyst.
Hil jer, vore Skibe!
Flaget blafrer rødt og hvidt.
Her er Danmark, dit og mit,
med sin Kølvaandsstrib.

Vinterklart og sommerbroget,
morgenmuntert, skumringssvøbt,
ligefremt og latterkroget,
smilbestraalet, taaredøbt.
Det er Danmarks frie Sprog,
uden Tryk af fremmed Aag
frejdigt Freja taler.
Eget Brød til egen Dug,
Danmarks Hvede, Danmarks Rug
Dybbøl Mølle maler.

Om din Frihed vil vi værne,
holde Skjoldvagt om din Fred,
ofre dig en moden Kærne
fra din Jord i tusind Led.
Indaand Nordens frie Luft,
Stilhed sød af Blomsterduft,
Storm, som Søen salter,
medens vi med trofast Sind
sætter al vor Gerning ind,
Danmark, paa dit Alter!

Helge Rode.

19.

Vort Hjem, du danske Jord,
 hvor Bondebrødet trofast gror;
 du digre Muld, saa evnefuld, saa yppig
 til at yde!

Det kimer i din Agers Korn,
 Konkyliehorn
 om dine Kyster lyde.
 Vi bærer dig i Lyst og Nød;
 vi ærer dig i Liv og Død;
 vi kommer, naar du kalder, og knæler
 i dit Skød!

Vort Hjem, du danske Jord,
 hvor Lunets lyse Sønner bor;
 dugsvangre Dal med stridig Al og hvide
 Klitters Øde!

Det dufter i dit Tungemaal,
 en Blomsterskaal
 af Rug og Kløver røde.
 Vi favner dig, i Angst og Fryd,
 vi savner dig, i Nord og Syd;
 vi harmes, naar vi hører din stumme
 Klagelyd!

Vort Hjem, du danske Jord,
 der haabsom grøn af Havet gror;
 gavmilde Muld med Mindeguld, som
 klinger under Ploven!

Din Himmel hvælver højt sit Tag,
 i bløde Drag
 langs Fjorden blaaner Skoven.
 Vi værger dig i Armod's Kaar;
 vi sværger dig, ihvor vi gaar,
 at trænges, hvis du trues, til Værn
 omkring din Vaar!
 L. C. Nielsen.

20.

Vort Modersmaal er dejligt; det har
 saa mild en Klang;
 hvormed skal jeg ligne og prise det i
 Sang?

En højbaaren Jomfru, en ædel Konge-
 brud,
 og hun er saa ung, og saa yndig ser
 hun ud.

Hun lægger os paa Læben hver godt
 og kraftigt Ord
 til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens
 stolte Kor;
 er Hjertet trangt af Sorgen, og svul-
 mer det af Lyst,
 hun skænker os Tonen, som lette kan
 vort Bryst.

Og om i Øst og Vest vi har sværmet
 og søgt
 de svundne Tiders Visdom, de fjerne
 Landes Kløgt,
 hun lokker, og hun drager, vi følger
 hendes Bud;
 for hun er saa ung, og saa yndig ser
 hun ud.

De fremmede, de tænkte at volde
 hende Sorg;
 de bød hende Trældom i hendes egen
 Borg;
 men just som de mente, hun var i
 Baand og Bast,
 da lo hun saa hjerteligt, at alle Læn-
 ker brast.

Og alle de Skjalde hun skænkede Or-
 dets Magt,
 de blev om hendes Sæde en stærk og
 trofast Vagt;
 hver Sang, som Folket kender og lyt-
 ter til med Lyst,
 den blev en Ring i Brynjen, som dæk-
 ker hendes Bryst.

Hver kraftig Skæmt, der lokker paa
 Læben frem et Smil,
 den blev i hendes Kogger en hvas og
 vinget Pil;
 hvert Ord, der kom fra Hjertet, og som
 til Hjertet naar,
 det blev en Sten i Muren, der hegner
 hendes Gaard.

Og Aarene, de rulle og skiftes om paa
 Jord,
 og vore Navne glemmes som Sne, der
 faldt i Fjor;
 og Slægt efter Slægt segner hen paa
 Nornens Bud;
 men hun er saa ung, og saa yndig ser
 hun ud.
 Edv. Lembcke.

Opbevar Sanghæftet til eventuelt senere Brug